

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia unijnych ram gromadzenia danych, zarządzania nimi i ich wykorzystywania w sektorze rybołówstwa oraz w sprawie wspierania doradztwa naukowego w zakresie wspólnej polityki rybołówstwa (przekształcenie)

(COM(2015) 294 final – 2015/0133 (COD))

(2016/C 013/29)

Samodzielny sprawozdawca: Brian CURTIS

Rada, w dniu 2 lipca 2015 r., oraz Parlament Europejski, w dniu 6 lipca 2015 r., postanowiły, zgodnie z art. 43 ust. 2 i art. 304 TFUE, zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia unijnych ram gromadzenia danych, zarządzania nimi i ich wykorzystywania w sektorze rybołówstwa oraz w sprawie wspierania doradztwa naukowego w zakresie wspólnej polityki rybołówstwa (przekształcenie)

(COM(2015) 294 final – 2015/0133 (COD)).

Sekcja Rolnictwa, Rozwoju Wsi i Środowiska Naturalnego, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię w dniu 2 września 2015 r.

Na 510. sesji plenarnej w dniach 16–17 września 2015 r. (posiedzenie z dnia 16 września) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przyjął 141 głosami (2 osoby wstrzymały się od głosu) następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1. Ogólnie ujmując, EKES zgadza się z intencją Komisji, aby za podstawę przyjąć elementy dobrze funkcjonujące, zachowując tym samym w dużym stopniu ciągłość, lecz jednocześnie reagując na nowe wymogi, i uważa, że proponowane zmiany nie wykraczają poza to, co jest konieczne i właściwe do osiągnięcia podstawowego celu, jakim jest poprawa jakości i dostępności danych w sektorze rybołówstwa.

1.2. Dostępność danych to dziedzina, w której konieczny jest największy postęp. Procedura wnioskowania przez użytkowników końcowych o uzyskanie danych od państw członkowskich („transmisje danych”) jest zbyt uciążliwa i wymaga dużych nakładów. Dostępność danych o działalności połowowej różni się w poszczególnych państwach członkowskich ze względu na odmienne zasady dostępu, oparte częściowo na ograniczeniach możliwości wielorakiego wykorzystania tych danych; dane pozyskane w obrębie ram gromadzenia danych nie są w pełni wykorzystywane z uwagi na trudności w dostępie do nich, co prowadzi do zaprzepaszczenia możliwości wykorzystania tych danych i do zbędnych inwestycji związanych z gromadzeniem tych samych danych do różnych celów (np. na potrzeby polityki planowania przestrzennego w odniesieniu do obszarów morskich). Przegląd ram gromadzenia danych jest okazją, by z jednej strony zapewnić szerszemu kręgowi zainteresowanych stron większą dostępność danych dotyczących rybołówstwa, a z drugiej strony – dzięki wykorzystaniu najnowszych osiągnięć technicznych – zmniejszyć obciążenie, jakie wnioski o dane stanowią dla państw członkowskich.

1.3. Należy dążyć do poprawy jakości i wiarygodności. Jednym ze sposobów zagwarantowania wysokiej jakości danych będzie zastosowanie Europejskiego kodeksu praktyk statystycznych oraz ram zapewniania jakości określonych w Europejskim Systemie Statystycznym.

2. Kontekst

2.1. W 2000 r. ustanowiono unijne ramy w zakresie zbierania danych z dziedziny rybołówstwa i zarządzania nimi ⁽¹⁾, a następnie zreformowano je w 2008 r., czego wynikiem są ramy gromadzenia danych ⁽²⁾. Ustanowienie ram gromadzenia danych stanowi znaczny postęp w harmonizacji unijnych przepisów regulujących gromadzenie biologicznych, środowiskowych, technicznych i społeczno-ekonomicznych danych dotyczących sektorów rybołówstwa, akwakultury i przetwórstwa.

2.2. Zatwierdzając w 2013 r. reformę wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb) ⁽³⁾, Rada i Parlament Europejski zwrócili się do Komisji o przyspieszenie przyjęcia wniosku zmieniającego ramy gromadzenia danych, tak aby zasady i cele gromadzenia danych, które mają podstawowe znaczenie dla wsparcia zreformowanej WPRyb, mogły jak najszybciej zostać zastosowane w praktyce. Omawiany wniosek sporządzono z myślą o realizacji tego celu w drodze wspierania współpracy regionalnej i dostosowania do nowych potrzeb w zakresie danych.

2.2.1. Ramy gromadzenia danych należy dostosować do potrzeb wynikających z nowego rozporządzenia w sprawie WPRyb: do stopniowego osiągnięcia poziomu maksymalnego podtrzymywalnego połowu, wpływu rybołówstwa na ekosystemy (np. chronione gatunki, siedliska dna morskiego), wpływu na środowisko i innych wpływów, jakie wywiera akwakultura (zilustrowanych informacjami dotyczącymi śmiertelności i strat, stosowania leków) oraz skutków obowiązku wyładunku.

2.2.2. Dokonując przeglądu ram gromadzenia danych, należy zapewnić również, by przy gromadzeniu danych kierowano się wynikami oceny kosztów i korzyści lub kosztów i wykorzystania analizy dotyczącej dokładności uzyskiwanej w modelach naukowych i powiązanego poziomu ryzyka (na przykład połowów kontrolnych można dokonywać co trzy lata zamiast co roku). Analizę taką należy przeprowadzić w oparciu o dyskusję między podmiotami zarządzającymi rybołówstwem, podmiotami gromadzącymi dane i podmiotami zapewniającymi doradztwo naukowe.

2.3. Wniosek Komisji ma umożliwić wzajemne dostosowanie ram gromadzenia danych i innych stosownych przepisów unijnych związanych z gromadzeniem danych dotyczących rybołówstwa, tak aby wyeliminować przypadki powielania przepisów i tym samym ograniczyć koszt całego systemu informacji o środowisku morskim. Uznano, że odrębna ocena skutków w przedmiotowym zakresie nie jest konieczna z uwagi na fakt, iż ramy gromadzenia danych poddano ocenie skutków na potrzeby WPRyb w związku z ówczesnym wyraźnym założeniem, że będą one częścią tej polityki.

3. Uwagi

3.1. Ramy gromadzenia danych są zbyt skomplikowane, zarówno od strony prawnej, jak i pod względem zasad wdrażania. Jedną z przyczyn złożoności i braku skuteczności jest powielanie wymagań dotyczących danych, zawartych zarówno w ramach gromadzenia danych, jak i w innych przepisach unijnych, takich jak rozporządzenie w sprawie kontroli rybołówstwa ⁽⁴⁾ i konkretne rozporządzenia w zakresie statystyk ⁽⁵⁾. Fakt, że te same nieprzetworzone dane trzeba przekazywać różnym użytkownikom końcowym w różnie zagregowanej postaci stanowi kolejne źródło złożoności i braku skuteczności.

3.2. Uregulowania dotyczące ram gromadzenia danych mają zbyt nakazowy charakter i są zbyt szczegółowe, czego wynikiem jest kłopotliwy system, w niewystarczającym stopniu dostosowujący się do zmieniających się potrzeb. W związku z tym konieczne jest większe zaangażowanie użytkowników końcowych w opracowywanie wymogów dotyczących danych, tak aby dane te zaspokajały ich potrzeby.

3.3. Kolejną kwestią będącą przedmiotem zainteresowania jest potrzeba zwiększenia synergii z celami realizowanymi w ramach innych obszarów polityki UE. Odnosi się to przede wszystkim do dyrektywy ramowej w sprawie strategii morskiej.

Bruksela, dnia 16 września 2015 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Henri MALOSSE

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 15.7.2000, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 60 z 5.3.2008, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 1,

Dz.U. L 403 z 30.12.2006, s. 1,

Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 1,

Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 42,

Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 70,

Dz.U. L 97 z 9.4.2008, s. 13.